

Νεφέλη Τσελέι Β3 5/3/26

Εργασία Τοπικής Ιστορίας -
Η Ενετοκρατία στην Κεφαλονιά.

Κάστρο της Ασσου

Η Κεφαλονιά κατακτήθηκε
από τους Βενετούς το 1500 όπου
ήταν μια σπάνια επιτυχία κατά τον
2^ο Βενετοτουρκικό πόλεμο στον οποίο
ηττήθηκαν από τους Οθωμανούς. Από
τότε μέχρι τη δημοκρατική πτώση το
1797 η Κεφαλονιά ανήκε στο κράτος της
Θάλασσας με τα υπόλοιπα Επτάνησα και
η τελευταία του κατάκτηση ήταν το 1684
στη Λευκάδα.

Στο μεταξύ οι Βενετοί έχτισαν το
κάστρο της Ασσου από το 1593 έως
το 1596 με σχέδια του Βενετού μηχανικού
Μαρίνου Πικεταίνη όπου εγκαταστάθηκε
μόνιμα στο νησί, παντρεύτηκε Ελληνίδα
και το κατέγραψαν στη Χρυσή Βίβλο.

Οι απόγονοι του Μαρίνου Πικεταίνη είναι
Κεφαλονίτες και το επώνυμο τους είναι Πικεταίνης.
Το κάστρο έχει θεά στον ορμό της Αγίας

Κυριακής που βρίσκεται στο βορειοδυτικό μέρος του νησιού και βόρεια από την Πάδικη. Το κάστρο κατασκευάστηκε για να προστατέψει τους κατοίκους¹¹ του νησιού από πειρατικές και ναυτικές επιδρομές. Πάλι το κάστρο ήταν πρωτεύουσα του βόρειου μέρους του νησιού αλλά όταν κατείχαν την Λευκάδα το 1684 οι επιδρομές των Οθωμανών ελαττώθηκαν με αποτέλεσμα να χάσει τη στρατηγική του σημασία και οι Βενετοί έχασαν νέα πρωτεύουσα για όλο το νησί το Αργόστολι. Μετά την επανάσταση του 1821 πήγαν στο κάστρο περίπου 7.000 κάτοικοι από το Σούλι Θεσπρωτίας για περισσότερη ασφάλεια. Όμως μετά τους καταστροφικούς σεισμούς του 1953 έγιναν πάρα πολλές ζημιές και σήμερα διατηρείται ως τουριστικός προορισμός. Από τις αρχές του 16^{ου} αιώνα έως τον 18^ο αιώνα η Ζάκυνθος και η Ικεφαλονιά είχαν τη μεγαλύτερη παραγωγή φραγκοστάφυλου στον κόσμο. Είχαν μεγάλο στατό και αφετηρία το ναυπηγείο του Μανζινίκι. Εκείνη την εποχή οι κάτοικοι χάριζαν τις μάλλινες και σαχλαμάς σε λόφους

κοντά στο κάστρο, γιατί εκείνη την εποχή υπήρχαν σε όλη τη Μεσόγειο πειρατές.

Το Κάστρο του Αγίου Γεωργίου

Το Κάστρο του Αγίου Γεωργίου, χτισμένο στον ομώνυμο λόφο στην ενδοχώρα της Λειβαθείς νότια του Αρχαιοπολίου, δεσπόζει στο ΔΔ τμήμα της Κεφαλονιάς. Η αρχική οχύρωση ανάγεται στους Βυζαντινούς χρόνους και εντοπίζεται στην κορυφή του, όπου υπήρχε ναός του Αγίου Γεωργίου. Οι δυσικοί ηγεμόνες που κυριάρχησαν στο νησί για 3 αιώνες (1185-1435) χρησιμοποίησαν το Βυζαντινό οχύρωμα και το χρησιμοποίησαν ως διοικητικό και στρατιωτικό κέντρο. Την ανύψωση τουρκική παρουσία στο νησί διαδέχθηκαν οι Βενετοί, οι οποίοι κατέκτησαν το κάστρο το 1500, μετά από 3μηνη πολιορκία κατά την οποία καταστράφηκε σε μεγάλο βαθμό. Το 1504 άρχισε η ανοικοδόμησή του που ολοκληρώθηκε το 1594. Σημαντικός οικισμός αναπαύθηκε στο εσωτερικό του, ο οποίος σύντομα επεκτάθηκε και εκτός των τειχών, στο λεγόμενο

Προάσσιο (Μηπόρχικο) όπου συνίσταται
ο ναός της Ευαγγελιστρίας χαρακτηριστικό
δείγμα επτονησιακού μπαρόκ. Η μεταφορά
της έδρας της Ενετικής Διοίκησης στο
Αργουάκι το 1757 οδηγεί σε σταδιακή
παρακμή και εγκατάλειψη του κάστρου.
Καταστροφές των κτισμάτων του προκλήθηκαν
επι Αγγλικής Προστασίας, στον Β' Παγκόσμιο
Πόλεμο και από τον σεισμό του 1953.
Σήμερα παραμένει ένα σημαντικό έργο
της φρουριακής αρχιτεκτονικής και αποτελεί
ελάχιστη μαρτυρία της ιστορίας της Κεφαλονιάς

Παραδόσεις και έθιμα της
Κεφαλονιάς που προέρχονται από τη
Βενετία.

Η Βενετσιάνικη κληρονομιά στην Κεφαλονιά
αποτελεί έναν ζωντανό ιστό που συνδέει
την ελληνική παράδοση με την ευρωπαϊκή
Αναγέννηση, εμφανής τόσο στις κοινωνικές
εκδηλώσεις όσο και στην τοπική γαστρονομία.
Το στίγμα των Ενετών παραμένει ανεξίτηλο
στο Κεφαλονίτικο Καρνάβαλ με τις σατιρικές
μεταμφιέσεις και τους αριστοκρατικούς χορούς

των σαλονικιών, όπως η Κανεριλία, αλλά και στην καθημερινή ομιλία που βρίθκει από ιταλικές λέξεις και τη χαρακτηριστική τραγουδιστή προφορά (σκαντάδο). Στο τραπέζι η επιρροή της Δύσης αποθεώνεται σε πιάτα με σύνθετα αρωμάτα, όπως το γλυκόξινο Σοφιγάδο, η εμβληματική Κρεατοπιττα με το «σπετσερικό» (φείγμα μπαχαρικών), η σικορδάτη Αλιάδα που συνοδεύει τον παστό μπακαλιάρο, και οι κοίκινες μάντολες που δανείζονται το όνομά τους από το ιταλικό mandorla. Από το πολιτισμικό κράμα διαμόρφωσε μια μοναδική ταυτότητα, όπου οι βυζαντινές ρίζες συνυπάρχουν αρμονικά με τη φινέτσα και της χειρτέρας της Βενετίας, καίνοντας την Κεφαλονιά να ξεχωρίζει για την ιδιαίτερη «αδελφική» της αύρα.